

Езуита могао е некада у свомъ панегирикону на светогъ Адалберта или Войцѣха съ предикаонице съ жалостнимъ гласомъ вопити: како е то милостиви Творацъ допустити могао, да еданъ Чехъ тако велики светацъ буде! стихотворацъ или говорникъ коегъ нарѣчия, ограничава све свое мисли у врло ускомъ кругу, и загушуе све изворе узвишености. *) Славяни су имали и досадъ стихотвораца, алъ ови су сами за себе или о себи певали: алъ говорника имали нису, нити су им имати могли, будући да се ови умаломъ кругу слушателя никако нису могли изобразити, и поредъ многи оскудица у народиѣмъ веществу скоро ништа неимадоше говорити. Зато ће се особито стихотворство и краснорѣчје сасвимъ чрезъ узаймностъ препородити, оно ће кругъ и полетъ такови добити, о комъ наши предци ништа нису знали: лица и предмети постаћеду имъ важни, које су они као безуспѣшне и маловажне пренебрегли. Ми нетреба да узаймностъ у књижевности, наукама и знаню нарѣчия нашегъ народа као краву сматрамо, око које се зато трудимо и радимо е, што одъ нѣ користъ имамо, и што

*) Ни еданъ славянски стихотворацъ неће се више за сачиненѣ юначке песме съ жалостномъ утѣхомъ одѣшевлјавати морати као Хиѣвковски у своме Děwjn:

„Že ge malý národ český
Pro něg také malý zpěw gen hezký“